

1.

Dobrý den, Prosím o pomoc mám pět let přítele a poslední dva roky jsme úplně bez sexu. Dá se říci že se dělíme o nájem a jídlo a to je vše co máme společného. Všichni v mém okolí mi říkají že to není opravdový vztah. V poslední době o tom hodně přemýšlím. první půl rok všechno klapalo sex jsme měli i třikrát za den...ale postupem času ho ubývalo a nyní není nic...když bych si o tom chtěla s přítelem promluvit tak nereaguje a nebo řekne že prostě nechce. taky mě často uráží a říká že jsem s tím už nemocná. Je mi 25 a brzy bych chtěla dítě a obávám se toho že přítel(28 let) nejen že nebude schopný, ale že ho ani nebude chtít. Na toto téma jsem si s ním chtěla také promluvit. První říkal že dítě nechce a nyní říká že možná až mi bude 33 a více. Kamarádka si myslí že chlap nemůže vydržet dva roky bez sexu a napadlo jí že by mě mohl podvádět, Je sice pravda že jezdí každý dva měsíce na třídní pracovní akce, ale do teďka jsem mu věřila. Nyní mám pochyby a nevím jak na něj, či zda takový vztah má cenu. Děkuji

2.

Ahoj, můj přítel bere pervitin vím to na 80% ale on to tají, ví že to nesnáším a proto se mi ani nepřiznal když jsem se ho na to ptala protože ví že bych se s ním hned rozešla. Já už prostě nevím jak mu mám říct že to vím aby se nevymlouval. Strašně mě to trápí miluji ho ale tohle nepřekousnu
Žena, 19let.

3.

Dobry den,nebo spise vecer.Nevim jak zacit,ale pokusim se vam napsat jaky mam problem.Mam vlastne dva problemy.Muj pritel ma syna ,ale ne ve vlastni peci.Ja mam dceru ve vlastni peci.Obcas k nam jeho syn chodi na navstevu.Muj problem spociva v tom,ze sem si proste nenasla k nemu cestu.Nevim jak se mam k nemu chovat?Je mu 8let a ma dceri bude 7.Vidi ve me tu,ktera mu odlakala tatu.Nerekne mi to,ale ja to tak citim.Pomalu mne ani nepozdravi.Ten druhy problem je takovy,ze hrozne zarlim.Az mne to stve!!!!Poprve v zivote opravdu miluji,tak je to mozna tim.Moc sem se na nej upnula a ted stim bojuji.Je mi kolikrat opravdu hrozne.Vim totiz,ze drive podvadel kudy chodil,ani on se ti netaji.Ja se tak chovam protoze mam strach,ze mne podvede take?!Jsem normalni?????DEKUJI PREDEM KOCICKA

4.

Ahoj Alíku mám problém v tom, že, nevím jak to mám mamce říct že chci sportovní podprsenku je mi 11 let a znám jednu paní je jí 36 let je starší než moje mamka a ona má kamarádku a má dceru je jí 6 let a má podprsenku ale sportovní a já ne už mě to štve od nás ze třídy holky je jim 10 až 10,5 let a mají jí já sem měla odklad tak jsem starší a nemám jedna holka je jí 10 let a má jí a ještě ani prsa nemá má ale malý že nejsou ani vidět chodím do 4.třídy a pár holek z 5.třídy už mají normální. Co mám dělat? Budu Ti Alíčku moc vděčná za pořádnou odpověď každý mi píše že mám furt plno času, že jsem na to moc mála atd... Už mi to vadí PS. Mám moc velké prsa na mě že je mi 11 let tak je mám docela dost velké. Děkuji moc za odpovědi. Ahoj Alíčku Lucie

5.

Dobrý den,
je mi dvacet let a dříve jsem bydlela s rodiči a bráchou, bylo tu krásně až na to, že jsme měli problémy se sousedy kteří neustále dělali problémy a jejich nevlastní dcera nás s bráchou mlátila. Ale já a brácha jsme měli ve škole super kolektiv kde byli všichni velká skupina. I s učiteli se dalo povídat. Ráda na to vzpomínám. Byli jsme oba extroverti kteří se rádi s každým kamarádili. Rodiče na nás jsou přísní taky mají problém sami se sebou a nechci je

tím mím zatěžovat. Víím, že se někdy chovám nevhodně ale nemuseli by na všechno reagovat tak agresivně.

Ale museli jsme se odstěhovat aby už nám dali pokoj sousedi. Odstěhovali jsme se do místa, kde se nic neděje a vše je daleko.

Snášela jsem špatně příchod do nové školy s novými žáky. Od šesté třídy to začlo. Šikana nejčastěji od kluků, shazování ze schodů a posměšky, jeden kluk mě narážel na rohy lavice, probodával mě koleno propiskou, špendlík na židli, zavírání na záchodě. Nebyla jsem ale v tom sama koho šikanovali a taky jsem nechtěla aby tohle se stávalo i druhým. Taky věděli že si nechám vše líbit a že si беру věci osobně, tichošlápek. To došlo k tomu, že jsem se stranila ostatních spolužáků a když se pro mě stavili tak já rači byla doma. I na akcích jsem chtěla aby si mě ostatní všímali ale já jsem se opíjela alkoholem a potřikrát jsem se ožrala a tohle už nebudu dělat. Proto nechci chodit na akce, aby nedopadlo podobně.

Na střední škole jsem spokojená nebyla nešlo mi to v oboru, měla jsem nejhorší známky ze třídy a maturitu jsem z oboru jsem zvládla jen tak tak. Tu jsem měla tři kamarády, ale je problém že bydlí daleko. Ted chce jeden kamarád z okolí studovat v Brně tak bude taky daleko.

Někdy mi přijde že se ozvou když se jim to hodí a nemají zrovna nikoho k sobě nebo aby neurazili, protože mě znají že si беру vše osobně.

Poštěstilo se mi, že jsem se líbila dcela dost klukům ale s mojí plachostí jsem je spíše odháněla. Udělalo mi radost že i u těch pěkných kluků mám nakročeno, jeden se o mě zajímal bylo to ve třetáku. A když jsem se rozhodla, že ho sbalím tak jsem spíše ze sebe dělala šaška který se před ním vykrukuje a nebo jsem plachá. Potom už přestal mít zájem. Víím asi byl zmatený, že najednou se takhle chovám. Ale chtěla jsem si taky hrát, abych věděla jestli teda má zájem nebo ne. Chodíval i do dílen a koukal se na mě, ale s mojí stydlivostí mě začalo všechno padat a znervóznila jsem, musela jsem odejít z dílen. A ještě jsem na sebe takto poutala pozornost až mě to nebylo příjemné. Nevěřila jsem si a nechtěla jsem slyšet pošklebky od jiných lidí na můj účet. Lidí mě často říkali co to semnou je, že když mě to sluší tak jsem stejně nesebevědomá a nevěřím si.

Ve čtvrtáku jsem neuděla maturitu ani na podruhé jsem sama na sebe našťvaná a bojím se že jsem sklámala rodiče. Končila jsem letos v červnu. Našla jsem si kurz angliny, ale stojí hodně a jenom 10 hodin. Ale jsem ráda, že proto něco dělám a i doma pracuju ikdyž stou leností je to těžké ale musím.

Trápí mě taky že jak sem hodně plachá tak mám si problém najít práci. Samozřejmě jsem se odhodlala a i párkrát volala na nabídky a odesílala maily. Už jsem skoro půl roku bez práce a chtěla bych si něco už najít. Osamostatnit se od rodičů finančně a se někam přestěhovat a promblém je že finančně bych to nezvládala a nevím jak na to. Bála bych se sama být někde v bytě kde bych snikým nemluvila a nedělala nic. Tak nevím.

Zůstávám každý den doma a stále ta samá rutina. Bojím se lidí který potkávám ze školy a mám na ně vzpomínky ze základky, ale už si mě aspon tolik nevšímají. A taky se necítím dobře sama někde v cizím okolí to jsem ráda když mám někoho vedl sebe a nevšímám si svých myšlenek. Neustále se mě honí hlavou jestli nevypadám tlustě a jestli jsem oblečená pěkně. chodím stále v tom samém pořád kalhoty. Pozoruju každý den kolik mám váhu.

Někdy se přejím a pak večer už na nic nešáhnu. a takhle to jde dokola pořád se utápím nikoho nemám přátelė poblíž, který by se pro mě stavili a ne jen když potřebují jako mám dvě kámošky tady ale už se jim doprošovat nebudu. Ani kluka který by si mě vážil. Nic vážného jsem zatím neměla a sexuální styk zato se stydím a bojím že semnou nikdo kvůli tomu nebude chtít být. Vyčítají mě že jsem až moc hodná.

Dokážu se někdy ozvat a být dominantní a roz dovádět se i se pěkně nalíčit, ale problém je že bádám v oblečení budto si nevěřím nebo si oblíknu co se k sobě totálně nehodí.

Chtěla bych už normálně žít a mít kupu přátel a kluka. Bavit se se všemi na zábavách. V květnu udělat maturitu s angliny. A kdyby to šlo tak se odstěhovat od tohohle města tam, kde jsou akce pro společnost a trhy, historie. Mít madarského ohaře. mít svůj ateliér a malovat pro lidi a vydělávat si tím. starat se o zahradu. Mít smyslnou práci.

na střední je akce - musíte se převléknout za maškaru. Brázdí mě strach že jim budu zas pro smích kuli maturitě a že se budu mezi nimi cítit špatně, kámoška tam bude a přemlouvala mě já sem ji řekla o mém strachu jak ste mi poradila, ona to vzala a byla by ráda kdybych se tam ukázala a odvázala se. Nejde to lehce. Už nevím co stím.

Nechci promarnit život když už mi je dvacet, prosím o radu byla bych vám vděčná :)

Stále mě drží ten strach být mezi lidmi a straním se jich a dělá mi to problémy v běžném životě. Nemůžu si dojit za někým si o něco říct nebo se poptat cizího člověka. Ale někdy se vzchopim a jde to. Jen kdybych se mohla více osmělit.